



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι'όλο τὰ συνειθισμένα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου δεκάτη,
φοιτηταὶ καὶ πολῖται τρεχάτοι.

Δέκατον κι'έβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἑπτακόσα τριάντα κι' ὀκτὼ
κι' ἄλλο κάζο μᾶς 'δγῆκε φρικτό.



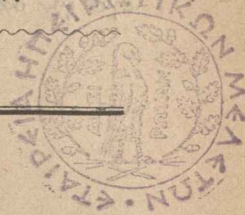
Τὸν κόσμον 'ματοκύλισαν Ἀγάδες φρενιασμένοι
καὶ νὰ πατήσουν ἤθελαν ἀπάτητα τεμένη,
καὶ σὰν νὰ μὴν τοὺς ἐφθάναν πεζοὶ καὶ καβδαλάρηδες,
μουστακαλίδες τῶν χορῶν καὶ τῆς μαζούρκας Ἀρηδες,
ἔφεραν καὶ ναυτόπουλα μέσ' ἀπὸ τῆς ἀρμάδας
νὰ χύσουν αἷμ' ἀδελφικὸ καὶ νὰ γενοῦν φονιάδες.

Καινούργιος πόλεμος 'ντροπῆς, θανάτου μαύρη 'μέρα...
γιὰ τέτοιο Χάρο 'μαύρισε κι' ἡ γαλανὴ παντιέρα,
λαὸς ἐβῆκε σύσσωμος γιὰ νὰ ξεχάσῃ κόπους
κι' ἐκύτταξε τοὺς δρόμους τοῦ πολέμου μακελλιά,
κι' Ἀστυφυλάκων κουμπουριαὶς ἐσχότωναν ἀνθρώπους,
'ποῦ λὲς ἀφορολόγητα πῶς σάρωναν σκυλιά.

Λαὸς ἀκούει κουμπουριαὶς, μὰ τώρα δὲν 'ξιπάζεται,
λύπαις βαρειαὶς τὸν 'βάρυναν καὶ θάνατο δὲν σκιάζεται.
Κι' ἦταν μιὰ Σχόλη χαρωπὴ, Ταξιαρχῶν ἡμέρα,
κι' ἀγγέλαι χρυσοφτέρωτοι 'πετάξαν ἐδῶ πέρα,
κι' ἀντὶ νὰ 'δοῦνε φῶς χαρᾶς σὲ πύργους καὶ καλύβια,
'πῆραν ψυχαὶς, 'ποῦ σβύσανε μ' ἀδελφικὰ μολύβια.

Γιὰ τοῦτο, κόσμε δύστυχε, κατάκοπος ἰδρόνεις,
καὶ 'ντροπιασμένος τρώγεσαι κι' ἀμίλητος πληρόνεις,
γιὰ νὰ σωριάζεσαι νεκρὸς σὰν σκούζης πῶς κουρέλια
δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνουνε καὶ τὰ χρυσὰ Βαγγέλια.

'Στῶν σκοτωμένων τὰ κορμιά τὴν νίκη σας στηλώσετε,
πατήσετε σὲ πτώματα γιὰ νὰ παραψηλώσετε.
Μᾶτια σὰς βλέπουν ἀδελφῶν, ποῦ κλαῖνε σκλαβωμένα,
σὰς βλέπουνε καὶ τὰ παιδιὰ τ' ἀδικοσκοτωμένα,
κι' ἡ μάνναις, ποῦ τ' ἀνάθρεψαν μὲ βόγγο καὶ λαχτάρα,
στηθοκτυπεῖονται καὶ βογγοῦν: «ἀνάθεμα, κατάρρα.»



Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος ὀκτὸς,

Φ.—Αὐτὸ τὸ πανωλόβητον πολίεθρον παραίτησα,
ποῦ τρέμει τὴν πανώλην,
κι' ἐπ' ἡγὰ καὶ χαίρετ' ἔσται
καὶ τῶν Πατρῶν τὴν πόλιν.

Κι' ὁ Στάης ἐταξίδευε μὲ κοῦκο ταξιδιώτου
μαζὶ μὲ τὴν μελλόνυμφον καὶ μὲ τὸν πεθερὸν του.
Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς, κολλήγῃ χασομέρῃ,
τὸν ἔστειλε 'στους Πατρινούς τὸν Ροῦφο νὰ τοῦ φέρῃ,
ὅπου μὲ τὴν Κυβέρνησιν πολὺ καλὰ δὲν τᾶχει,
κι' ὁ Κανακάρης φαίνεται τὴν ἔχει 'στὸ στομάχι.

Λοιπὸν κι' οἱ δρόμας 'πήγαμε 'στους Πατρινούς, βρὲ Ροῦφο,
ἐγὼ γὰρ δάφναις τῆς Σκηνῆς, κι' ὁ Στάης γὰρ τὸν Ροῦφο,
κι' ὁ Ροῦφος τοῦκανε ποῦ λές
ἓνα τραπέζι δυνατὸ,
κουδένταις ἔγιναν πολλαῖς
καὶ μίλησαν γὰρ τὸ καὶ τό.

Κάθε δημοδιδάσκαλος μὲ σέβας τὸν 'πλησίασε,
καὶ τῶν ἑμπόρων τὴν Σχολὴν ἐπῆγε κι' ἐγκαινίασε,
κι' εἰς ταύτην σταφιδέμποροι προσήλθον περισσοὶ
καὶ λόγον ἐξεφώνησε τρεῖς κόλλαις καὶ μισή.

Π.—Λοιπὸν τὸν ἑκατάφερε τὸν Ροῦφο νὰ τὸν πάρῃ;
Φ.—Μήτε τὸν Ροῦφο, Περικλῆ, μήτε τὸν Κανακάρη,
κι' ἀδίκως ἔχασε κι' αὐτὸς 'στὴν Πάτρα τὸν καιρὸ του,
καὶ μὲ τὸ τραῖν ὀλοταχῶς
'γύρισε πάλι μοναχὸς

μαζὶ μὲ τὴν μελλόνυμφον καὶ μὲ τὸν πεθερὸν του.
Π.—Μὴ γὰρ τὸν Ροῦφο σ' ἔστειλαν καὶ σένα, Μολιέρο;
Φ.—'Εγὼ, σὰν γέ, 'ταξίδεψα γὰρ νὰ τοὺς καταφέρω
νᾶλθουν τὴν κωμῳδίαν μου νὰ 'δοῦν τοὺς μετρητοὺς
καὶ νὰ φωνάξουν «ἀφερὶμ καὶ μπίζ ὁ ποιητής.»
Κι' ὅταν 'στὴν Πάτρα 'φθάσαμε, μωρὲ συμφορισμένε,
εἶδα πέντ' ἔξη φώσφορα τριγύρω μου νὰ καίνε,
κι' ἀμέσως τοὺς ἐρώτησα: «Παιδιά μου προσφίλῃ,
μήπως αὐτὰ τ' ἀνάθετε γὰρ μὲ τὸν Φασουλῆ;
κι' αὐτοὶ γελῶντες ἔλεγαν σ' ἐμὲ τὸν Θεατρίον:
«δὲν εἶναι γὰρ τὰ μοῦτρα σου, μὰ γὰρ τὸν Στάη μόνον.»

Κι' ἦλθαν καὶ μ' ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν Σταθμὸν ἐκεῖ
ὁ Δάσκαρος, ὁ θίασος, καὶ φίλοι μερικοὶ,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα: «βρὲ παιδιὰ, κάθε δουλειὰ τὴν ἄφησα
καὶ σὰς ἐτήλεγράφισα
πῶς εἰς τὰς Πάτρας ἔρχομαι μὲ στηθικὸν κατάρρουν,
καὶ σεῖς σὰν ἀφιλότιμοι δὲν κάνετε θυσιὰ,
κι' οὔτε μισὸ βεγγαλικὸ δὲν 'στείλατε νὰ πάρουν
νὰ γίνῃ καὶ πρὸς χάριν μου καμμιά φωτοχυσία,
νὰ 'δῃ κι' ὁ Στάης ὁ γαμπρὸς πῶς τελετῆς τιμαὶ
γίνονται καὶ γὰρ μὲ.

Κρῖμα 'στὴν καλὴν ιδέαν, ποῦ γὰρ σὰς τοὺς φίλους εἶχα,
καὶ μ' ἀπῆντησαν ἐκεῖνοι «ξέραμε πῶς ἔχεις βῆχα,
καὶ βεγγαλικὸ κανένα
δὲν ἐπήραμε γὰρ σένα,
μήπως ὁ βαρὺς καπνὸς τοῦ 'στοῦ λαρύγγι σου καθίσῃ
κι' ὁ κατάρρους ξαναρχίσῃ.»

Τότε 'στὸ Ξενοδοχεῖον ὠδηγήθησαν τῶν Πατρῶν,
ποῦ θερμῶς σοῦ τὸ συστήνω, κι' εἶδα μερικοὺς νὰ τρῶν.
Σὰν κι' αὐτὸ Ξενοδοχεῖο σ' Ἐπαρχία δὲν ξανάδα,
δίχως νὰ πολυλογῶ
καλοκάθισα κι' ἐγὼ,
κι' ἔφαγα μακαρονάδα,
καὶ 'στὸ Θεάτρον κατόπιν διευθύνθη ἐφ' ἀμάξης
νὰ μετρήσω τὰς εἰσπράξεις.

Π.—'Βγήκες 'στὴ Σκηνὴ καὶ πάλι;
Φ.— Τί νὰ κάνω;... ξανα-
κι' ἄρχισα τὰς υποκλίσεις ὅλος χάρις, ὅλος γλύκα. [ἐγὼ
Κι' ὠμίλησα πρὸς τὸ κοινὸν
τῶν φιλομούσων Πατρινῶν:

«'Αγαπητοὶ μου Πατρινοὶ
καὶ σταφιδέμποροι κλεινοί,
ἐσεῖς παρὰδὲς βγάξετε μὲ τὸ σακκὶ 'στὰς Πάτρας...
πῶς δὲν ὑποστηρίζετε κι' ἐμὲ τοὺς μουσολάτραις;

«'Εγὼ γὰρ τὸ χιτῶνι σας βουρὰ καὶ κάμπους 'πέρασα
καὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομο 'ζαλίστηκα καὶ 'ξέρασα,
ἐγὼ τὰ βέλη πέταξα στιχουργικῆς φαρέτραις
καὶ τὸν «Ρωμῆο» καὶ τ' ἄλλα,
κι' ἐκύτταξα περίτρομος τὰς Σκιρωνίδας Πέτρας
καὶ τὴν Κακὴ τὴν Σκάλα,
κι' ὅμως ἐσεῖς δὲν 'δώσατε 'στὸν μύστην τῆς ποιήσεως
σταφίδος κἄν κιβώτιον ἐκ τῆς παρακρατήσεως.

«'Εν τούτοις ὅμως, Πατρινοί, δὲν σὰς παραπονῶμαι
καὶ 'στὰς χειροκροτήσεις σας μεγάλως συγκινοῦμαι.
Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς ἀφίνω... χαίρετε...
τοῦλάχιστον παρακαλῶ τὸν Ροῦφο καταφέρειτε
ν' ἀκούσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ ρέκτου Κυθρήου
καὶ νᾶλθῃ γὰρ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Προεδρείου.

Εἶπα καὶ 'κουράστηκα
μὲ τὰς προσφωνήσεις,
καὶ κοφομεσιάστηκα
μὲ τὰς υποκλίσεις.

Βγάξε τὸ καπέλο
γὰρ νὰ προσκυνῇς,
δίχως νὰ τὸ θέλω
'βγήκα κι' εὐγενής.

πολλὰς ἐγέλασε μ' ἐμένα τὸν ἐρίφη
ἐλθε 'στὴν κωμῳδίαν μου κι' ὁ Στάης μὲ τὴν νύφη,
καὶ πάλι βῆχας μ' ἐπίασε καὶ μ' ἔσκασαν μὲ γνώμας
καὶ φιλικὰς καὶ δυσμενεῖς,
καὶ μὲ τὰς δάφνας τῆς Σκηνῆς
ἐφάρνε καὶ γιάμπωλη καὶ καραμέλαις γόμας,

Καὶ χάσκοντας κι' ἐκθάμβους
χαίρετ' ἔσται τοὺς φίλους,
κι' ἦλθα μετὰ θριάμβους
πολλοὺς κι' ἄλλεπαλλήλους.

Ἐπίστευε ποτέ σου 'στὰ Θεάτρα τοῦ κόσμου,
ὅς θὰ γυρίω πλάνης μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
ὅς θὰ ἀφίνω σπῆτι, ραχάτι κι' ἡσυχία,
ὅς θὰ ξενοκοιμῶμαι μὲς 'στὰ Ξενοδοχεῖα;
βρὲ Περικλέτο, πῶς ἦτανε γραφτό μου
νὰ μὴν ἀναγνωρίζω κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ, γιατί καὶ πάλιν σάλος
ἐπικρατεῖ μεγάλως,
καὶ ξεκινοῦν οἱ φοιτηταὶ γὰρ τὸν Μητροπολίτη
καὶ τρέχουν 'στὸν Ἐπίσκοπο καὶ 'στὸν Ἀρχιεπίσκοπο,
καὶ μερικὰς ἐπιγραφὰς ἐφημερίδων σπᾶνε;
ὅτι καὶ πάλιν τῶν Ρωμῶν ἐγαλθανισθ' ἡ πλάσις
ἐκαστυφύλων γίνονται κι' ἱππέων ἐπελάσεις;
Π.—Καὶ πῶς λοιπὸν δὲν ἔμαθες, γέλοτε τῶν γελοίων,
ὅς τὴν καθαρεύουσάν 'στὴν γλῶσσαν τὴν φρικώδη,
καὶ τὰ Πανεπιστήμια 'σηκώθησαν 'στὸ πόδι;
Α.—Μοῦπαν ὁ Πάλλης κι' ὁ Κοτζιάς πῶς τῆς δουλειᾶς τῶν
ἐν ἔργῳ φιλολογικῆς πῶς κατ' αὐτὰς ἐστράφησαν, [ἄφησαν
καὶ μεταφράσεις ἔκαμαν σεπτῶν Εὐαγγελίων...
Π.—Τί Πάλλης καὶ Κοτζιάς μοῦ λές, ὁ πρῶτος τῶν ἀθλίων;
Α.—δὲν 'κατάλαβες τί σοβαρὸν συμβαίνει;
Πάλλης τὰ μεταφράσε, ποῦ 'στὴν Ἀγγλίαν μένει,
καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ Μάντζεστερ εἶπε τὴν ὄνον ὄνισαν,
καὶ γλωσσικῶς ἀντίπαλοι τὴν πένα τῶν ἀκόνισαν,
καὶ πάλ' οἱ μαλλιαροὶ θαρρῶ πῶς ἀπὸ σθένος 'ψώνισαν
Α.—Τί μεταφράσεις θέλετε τῶν ἱερῶν βιβλίων
καὶ τῶν Εὐαγγελίων;
Τὴν γλῶσσαν ἄς τ' ἀφήσωμεν, ποῦ τᾶδραμε γραμμένα,
καὶ μὲ σφραγίδας ἱερὰς νὰ μένουν σφραγισμένα,
καὶ εἰς τὴν ἀνοικτὰς πληγὰς καὶ νέας μὴν ἀνοίγετε,
καὶ τᾶθικτὰ μυστήρια γελῶντες μὴν τὰ θίγετε.

Περικλέτο, ξύπνησε συζήτησιν ν' ἀκούσῃς
παρακρατῶν τῆς μαλλιαρῆς καὶ τῆς καθαρευούσης.
Συγγώρει, Περικλέτο μου, τὰ τῶν ἀνθρώπων θρέμματα,
τοὺς σπᾶλλον ἐν ἀγνοίᾳ τῶν καὶ λένε πάντα ψέμματα,
καὶ δὲν κάποτε 'βρεθῇ κανεὶς νὰ 'πῃ καὶ μὴν ἀλήθεια,
καὶ παρατιοῦν νερόδραστα νὰ τρώῃ κολοκύθα.

Τέχνα θνητῶν ἀνθρώπων,
τρεφόμενα μὲ κόπον,

μὴ καὶ τὰ θεὰ ρήματα
θαρρήτε περιτρίμματα.

Νήφοντες ἀνακύψετε,
μακρὰν τοὺς ρύπους ρίψετε,
τὰ πονηρὰ κτυπᾶτε
κι' ἀλλήλους ἀγαπᾶτε.

Π.—'Ιεροκῆρυξ ἔγινες κι' Ἰγνάτιος Μοσχάκης.
Φ.—Συγγώρει, Περικλῆ, κι' ἐμὲ τὸν σφάλλοντα συχνάκις,
συγχώρησε τὸν φίλο σου, ποῦ 'έγῃκε Θεατρώνης,
καθὼς κι' αὐτὸς σὲ συγχώρησεν τὸν ξυλοφορτώνης.

Μὴ μὲ μικρὰ τυρβάζετε,
γεννηματα τῶν πόνων,
ὦ γείτονες, μὴ σκιάζετε
τὸν ἥλιο τῶν γειτόνων.

Μὴ τοῦ πλησίον τὰ καλὰ
φθοῇτε καὶ ζηλεύετε,
μὴ χάνεσθε γὰρ τὰ φίλα,
καὶ περὶ παντὸς μὴν κλέβετε.

Περνάτε πρῶτοι κι' ἡσυχιοὶ τὸν βίον τῆς πικρίας...
αὐτὰ γυρεῖτε μοναχὰ τὸ τέκνον τῆς Μαρίας.
'Αλλ' ὅμως ὅσα κι' ἂν σὰς 'πῶ, πῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς μπαίνουν ἀπὸ τῶν αὐτῶν καὶ βγαίνουν ἀπὸ τᾶλλο,
κι' οὔτε καμμιά διδασχὴ τοῦ Κώστα καὶ τοῦ Παύλου
νὰ μεταβάλῃ δὲν 'μπορεῖ τὴν φύσιν κάθε φαύλου,
καὶ βόσκει μέσα 'στὴν ψυχὴ τοῦ φθόνου τὸ σαράκι
καὶ τρώει τᾶκανα πουλιὰ τὸ λαίμαργον γεράκι.

Μὴ τῶν πατέρων θίγωμεν τὰς παρακαταθήκας,
ποῦ τόσας μᾶς ἐδώρησαν κατὰ βαρβάρων νίκαις,
κι' ἔθρεψαν κι' ἐγκαλούχησαν καὶ δούλους κι' ἐλευθέρους,
κι' ἐξήραν κι' ἀνεπτέρωσαν πολεμιστὰς ἀπτέρους.

Π.—Μὰ νά! περνοῦν οἱ φοιτηταὶ, καὶ κάτω λέν οἱ Σλάβοι,
ὅμως τί τρέχει δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ.
Φ.—Καιροὺς θυμᾶμαι, Περικλῆ, καὶ χρόνια περασμένα,
κι' ὅταν τὰ συλλογίζωμαι μὲ πάει τρία κι' ἓνα.
'Ἦσαν ἡμέραις πονηραῖς, παραμοναῖς πολέμου,
καὶ τότε τὸν γαββάτικο ρουφοῦσα ναργιλέ μου,
καὶ τρώπαια νυχθημερὸν κατέστρωνα μεγάλα,
κι' ὁ Θεοδωρὸς 'ξεσπάθωσε, καὶ τὰ θυμάσαι τ' ἄλλα.
Π.—Καὶ τώρα καθὼς ἄλλοτε τὸν ναργιλέ σου ρούφα,
Σταυρατέ τοῦ καφρενὲ καὶ τῶν Θεάτρων Μπούφα.

Φ.—Βλέπετε κι' ἡ μετάφρασις πῶς ἔπαψε τοῦ Πάλλης,
κι' ἄς 'δοῦμε Προέδρος Βουλῆς πῶς 'έγῃκε τώρα πάλι,
τί θὰ γενῇ κι' ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις τοῦ γένους
καὶ τί ρουσφέτια θὰ δοθοῦν 'στους δυσχερεστημένους.

Μὲ τὸ Πανεπιστήμιον συνεκλονίσθη ἡ πόλις,
 καὶ οἱ μαχαλάδες ἔγμισαν φρουροὺς καὶ περιπόλους,
 καὶ ὁ Καζαμπάκης ἔφθασε καὶ ὁ Βουλευτὴς Τριβόλης,
 καὶ ἄς ἐκρίζωσωμεν καὶ ἑμεῖς ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Ὁ δὲ Φραγκίδης κατ'αὐτὰς δὲν ξέρω πῶς ἀρρώστησε,
 καὶ αὐτὸ τοῦ Κόντη, βρὲ παιδιᾶ, παραπολὺ τοῦ κόστισε,
 οὐ μὴν καὶ ὁ κύριος Μπασιᾶς νομίζω πῶς πυρέσσει
 καὶ ἐγκαίρως νῆλθῃ ἴσθην Βουλὴν ἔμπορὶ νὰ μὴν ἔμπορέσῃ.

Π. — Νά! μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς
 κυττάζω τρέχοντας ἵππεις
 καὶ τρέμω σὰν τὴν καλαμιά...
 φυλάζου νὰ μὴ φᾶς καμμιᾶ!

Φ. — ὦ φίλοι καββαλάρηδες καὶ δρῶντα παλληκάρια,
 μὴ τὰ σπαθιά σας βγάζετε μέσ' ἀπὸ τὰ φικάρια,
 καὶ ὁ Τσοῦχλος τώρα γιὰ δουλειὰ ἔπῃγε ἴσθὸ Βουκουρέστι
 φωνάζοντας «τραγιάσκα»,
 καὶ λέγουν ἡ Κυβέρνησις πῶς κλονισμὸν ὑπέστη
 καὶ πῶς θὰ γίνουν φιάσκα.

Π. — Τί μόνοι μας καθήμεθα; τί μόνοι τραγουδοῦμε;
 πᾶμε συλλαλητήρια Συντεχνιῶν νὰ δώμε.
 Λαὸς κυρίαρχος βοᾷ καὶ τὸν θυμὸ του δείχνει,
 λαὸς σὲ καββαλάρηδες σωρὸ τῆς πέτρας ρίχνει.

Νά! τουφεκιαὶς ἀκούονται...
 μαζὶ μὲ τοὺς ἵππεις
 οἱ φοιτηταὶ συγκρούονται...
 δὲν ξέρεις τί νὰ πῇς.

Φ. — Πές μου τὸ πρόσμεγες καὶ αὐτό;
 πᾶω ἴσθὸ σπῆτι νὰ κρυφθῶ,
 καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο μου, ποῦσαι ψυχὴ γενναία,
 λαχανιασμένος νᾶρχεσαι καὶ νὰ μοῦ λές τὰ νέα.

Π. — Μὴ φοβᾶσαι, κουφκηδόνι,
 καὶ ἂν σοῦ σπάσουν τὸ ξερὸ
 μὲ μαγκοῦρα, μὲ κοτρώνι,
 βάζεις ἄλλο πρὶν γερὸ.

Σήκω πᾶμε, παπαρδέλα,
 καὶ λαὸς ἴσθους Στύλους τρέχει...
 πάρε καὶ βροχῆς ὀμπρέλα
 γιὰτὶ λύσσαζε νὰ βρέχῃ.

Φ. — Ὁ κυρίαρχος φρυάττει
 καὶ ψηλόνει τὴν κορφὴν,
 μὰ τοῦ Κόντη τοῦ Κορφιᾶτη
 δὲν τοῦ καίγεται καρφί.

Ὁ Κορφιᾶτης νότα μπένε
 δὲν φοβᾶται καταιγίδα,
 καὶ ἂν τοῦ φύγῃ, καθὼς λένε,
 καὶ ὁ Καρτάλης μὲ τὸν Γίδα.

Π. — Ἐξέστη πάλιν ὁ λαὸς, ποῦ γι' ἄλλα δὲν τὸν μέλει
 σὰν τοῦπαν πῶς δὲν θέλει
 καὶ ὁ Πατριάρχης ὁ κλεινός, Ἰωακείμ ὁ τρίτος,
 ὑπὲρ τῆς θείας πίστεως ὑπερμαχῶν ἀτρώτως,
 νὰ γίνῃ ἡ Βίβλος ἡ σεπτὴ φυλλάδα τοῦ Γαϊδάρου
 καὶ ἓνα χαρτί τοῦ κάρου.

Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἀρέσουνε τὰ νεῖατα,
 πρὸ πάντων σὰν φτερόνονται μ' ὀνείρατα γεμάτα,
 καὶ ἤθελα νᾶμαι φοιτητὴς καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια
 νὰ φλέγωμαι, νὰ πιάνωμαι, νὰ ρίχνω καὶ κοτρώνια.

Ἦθελα νᾶμαι φοιτητὴς νὰ γίνωμαι ξεφτέρι,
 νᾶχω τὸν νοῦ μὲς ἴσθην καρδιά καὶ τὴν καρδιά ἴσθὸ χέρι.
 Ἦθελα νᾶμαι φοιτητὴς καιρῶν λησμονημένων
 καὶ πάλιν ἄς μ' ἀπέριπταν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Θέλω νεύτητος θυμοῦς
 καὶ φλογόβλα βλέμματα,
 δὲν θέλω μόνον σκοτωμοῦς
 καὶ πληγωμένους καὶ αἵματα.

Αὐτὰ βεβαίως δὲν ζητεῖ καὶ ὁ χάριν τῶν ἀνθρώπων
 συσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν εἰς τὸν Κρανίου τόπον.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν καὶ σήμερα νὰ δράσῃς, Θεατρώνη,
 καὶ κρύψε τὸ κρανίον σου μὴ σπάσῃ μὲ κοτρώνι.



Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ τὰ παραλειπόμενα τὰ τοῦ Πολέμου βγῆκαν.
 ὁποῦ στοὺς μελετήσαντας ἐντύπωσιν ἔφῃχαν,
 λογοδοσία δηλαδή τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη
 τὰ μάλιστα περιφραδῆς, ποῦ ξάστερα τὰ ψάλλει.

«Ἡρώιδες», νέον τεῦχος Σεβαστῆς τῆς Καλλισπέρης,
 δεσποινίδος συγγραφῆς, ποῦ πολλὰ σπουδαῖα ξέρεῖ.

